

RÓNASZEGI MIKLÓS
A GÉZENGÚZOK AZ ALPOK ALJÁN

Egy fékezés, egy rándulás. A hatalmas jármű végre megállt. Ajtajai kicsapódtak. Az utasok felszedelőzködtek. Hangzott az „Isten áldja, Isten áldja”, „no, viszontlátásra” meg a „Sok sikert, tanár úr, a biokertészethez!” A gyerekek tisztelettel visszaköszöntek, és ők is szedelőzködtek. Jó is volt megmozdulni végre. Fülebagolyban végre felébredt a tanár. Noha módfelett nyugtalan volt valamiért, igyekezett vidáman felkiáltani:

– Hej, hej, gyerekek! Nehogy elkószáljatok! Az ám, megírtam a cédulákat, itt van belőle három. Ezen rajta van a szállásunk címe. Azért csináltam, hogy ha valaki is elvész közülünk, ne essék kétségbe... csak érdeklődni kell. Ez igazán rendes volt tőle.

A gézengúzok konok némaságát azonban nem oldotta fel. Nem hatotta meg őket. Lekászálódtak a buszról, és megálltak szépen a járdán, ahogy illik jól nevelt iskolásokhoz. Hanem aztán semmi több. Csak néztek és hallgattak.

Ha szegény Mákos tanár úr magánál van, azonnal észreveszi, hogy itt valami nincs rendben. De hát szegény nem volt magánál – sőt, magánkívül volt. Öreg hátizsákját csak fél vállra kapta, a zsebéből meg fél kézzel osztotta ki a három cédulát. Látszott, hogy azért ügyetlenkedik, mert nagyon vigyáz a szép virágcsokorra, amelyet a másik kezében tartogatott.

– Nahát, nahát, itt vagyunk Kőszegen, gyerekek! Szép város, nagyon szép város, majd még sokat fogok mesélni róla. Remélem, többet is fogunk látni belőle... ejnye, de sajnálom, hogy ennyire **szétszakadt a társaság!** Ezért hát meg kell várnunk őket. Meg bizony!

Vállát vonogatta, és hunyorgott. A tekintete nyugtalanul futott végig a Fő tér üzletsorán, az utakon és járdákon egészen a Szentháromság szoborig. Kínlódva hunyorított, mert bizony azon túl, a Plébánia-templomig már csak nehezen látott el, noha szemüveg volt rajta. Ezért aztán észre sem vette, hogy a Gézengúzok Nagy Szövetsége (Tercsi, Karcsi, Berci) milyen ellenszenves némaságba burkolózik. Álltak, csak álltak, és olyan pofát vágtak, mint akiknek igazán édes mindegy, hova is érkeztek.

Kánikula tombolt akkor Kőszegen. Rekkenő hőség terjengett. Az égen egyetlen felhő sem látszott, márpedig ebben az alacsony házakkal ékeskedő városban igazán tágas ég borult fölénk. Lett volna helye a felhőnek. A várnegyed mélyéből nagy sereg madár rebbent föl, és alacsonyan repült el a főtéri fák fölött. Szinte hallani lehetett a szárnyak suhogását. S mert szinte hallani lehetett... rájöhettek volna, milyen nagy a csendesség itt! Csend és nyugalom fogadta őket. Itt is volt forgalom, tömeg is. A Városház utca elején kirándulók, turisták, iskolások tolongtak. A Főtéren át- meg átzúgott egy-egy autó, átberregett egy-egy motoros – de hát ez a zaj semmiség volt a budapestihez képest. Itt nem álltak magas épületek, itt nem zengett-zúgott a zaj a magas falak között. Máskor talán lelkenedeztek volna ezen a felismerésen, most azonban mintha észre sem vennék.

Mákos Ákos tanár úr hol lekapta, hol meg föltette a szemüvegét:

– Ejnye, ejnye... hogy senki sem vár... – motyogta. – És vajon miért?